

kan ikke hurtigt forøge Vareomsætningen mellem Landene, der tværtimod hæmmes ved alle Slags kunstige Indgreb, men Overførsel af Kapital kan hurtigt foregaa med deraf følgende Tendenser til Overførsel af Guld, thi Kapital kan jo kun overføres i Form af Varer eller Guld. Særlig understreges Kapitalflugten fra de Lande, der har mest Brug for Kapital.

Lande, der antager Guldfoden, bliver derved automatisk Medlem af et internationalt System, under hvilket de paatager sig det Ansvar at føre en Politik, der er økonomisk og finansielt forsvarlig, og som ved at opretholde Tilliden letter dette Systems Virken. En automatisk Anvendelse af Guldsystemets Princip er ikke længer nok, der maa Samarbejde til, og man maa give dem, der har Ansvaret for, at Systemet fungerer tilfredsstillende, den nødvendige Magt.

Delegationen har derefter redegjort for Formaålet med en Guldreserve. Nu, da Guldet er gaaet ud af den indre Cirkulation, tjener Reserverne til at dække et eventuelt Underskud paa Betalingsbalancen.

Aarsagerne til, at der af en Centralbank kræves Guld, kan være to forskellige Slags, som bør behandles helt forskelligt. Hvis det drejer sig om en forbigaaende Mangel paa Ligevægt paa Betalingsbalancen, overfor hvilken det paagældende Land ikke selv har nogen Magt, saasom en fejlslagen Høst eller en finansiell Vanskelighed paa et af Landets vigtigste Eksportmarkeder, kan man anbefale kortfristede Laanetransaktioner eller foreløbige Guldtransaktioner, der ikke kommer til at influere paa Centralbankernes Politik.

Hvis det derimod drejer sig om mere varige Aarsager til Instabiliteten, bør Guldfordringerne efterkommes i fuldt Omfang. Naar dette er sket i større Omfang, vil Centralbankerne derved tvinges til drastisk at forandre deres Kreditpolitik.

Det er derfor ønskeligt, at Centralbankerne faar den nødvendige Bemyndigelse til at følge den Kreditpolitik, som Omstændighederne kræver.

Delegationen paaviser, at den Guldreserve, en Centralbank i Virkeligheden kan spille paa, er det Guldbeløb, den holder ud over det lovbestemte. Det har vist sig, at Centralbankerne gennemsnitligt ved Udgangen af Aaret 1928 kun holdt 6 til 12 pCt. Guld ud over det lovbefalede. Dette kan næppe anses for tilstrækkeligt, og Delegationen anbefaler derfor at nedsætte den lovbefalede Dækning. Nogen fast Regel for Guldreservens nødvendige Størrelse kan dog ikke gives, den afhænger bl. a. af Landets økonomiske Struktur. Delegationen er af den bestemte Opfattelse, at en Reduktion som den foreslaaede kan foretages uden paa nogen Maade at svække den almindelige Kreditstruktur, forsaavidt der forud skabes en international Forstaaelse; det er dog herved en Forudsætning, at Guldmønten ikke igen bringes i Cirkulation.

Naar Guldbevægelser er en Følge af andet end midlertidige Aarsager, er det vigtigt, at Kreditmængden forøges, henholdsvis indskrænkes, og at Rente og Diskonto ændres, saaledes at Ligevægten genoprettes.

Der ligger imidlertid en Fare i, at Centralbankerne i Lande med Guldveksselfod ved at forlange deres Guldveksler ombyttet med Guld kan skabe en kunstig Guldbevægelse, der ikke har sin Aarsag i Betalingsbalancen. Saadanne Guldbevægelser bør i Almindelighed undgaas eller i hvert Fald henlægges til et Tidspunkt, hvor Guldtilstrømningen er naturlig efter Betalingsbalancen. Paa den anden Side maa man i Almindelighed ikke kunstigt hæmme Guldbevægelserne, idet disse i sig selv ikke er et Onde, men tværtimod ofte et Middel til at undgaa Ulykker.

Centralbankernes Beholdning af fremmede Deviser bør i saa høj Grad som muligt være Tilgodehavender hos Centralbanker, eller i hvert Fald bør Centralbankerne i et Land være nøje informeret om andre Centralbankers Tilgodehavender hos Landets Banker. Særlig Guldveksselfodsystemet nødvendiggør et nærmere Samarbejde mellem Centralbankerne.

Gulddelegationen kommer dernæst i Beretningen ind paa Guldpolitikens For-